

Over Joost Pollmann- Sneu karma op 1 juli 2021
door Ezra de Haan

Wie veel gereisd heeft, kan beter zijn mond houden, hoor je weleens zeggen. Mensen denken bij zo'n uitspraak aan slaapverwekkende diavoorstellingen of fotoboeken met commentaar die slechts voor de reiziger zelf van waarde zijn. Alleen Bob den Uyl wist zich met zijn wederwaardigheden over stevast mislukte fietsvakanties of uitstapjes met de trein aan zure reacties te onttrekken. Daar zorgde hij zelf al voor. Niets deugde, waar hij ook kwam en het eindeloze zelfbeklag werkte bij meniggen op de lachspieren. Na zijn verscheiden werd het stil, zeker wat betreft 'regenachtige reisverhalen'.

Tot Joost Pollmann verslag begon te doen over ervaringen als eenzame fietser van lange afstanden en soms in de rol van stripprofessor. Mocht zijn autobiografische boek *Schertsfiguur* al hilarische en tot doorvertellen dwingende verhalen bevatten, de opvolger ervan *Sneu karma, what's in a name*, lijkt zijn debuut nog te overtreffen. Vanzelfsprekend slaat Pollmann een andere weg in dan Den Uyl ooit deed. Hij gebruikt weliswaar ongemak als rode draad, zoals de regenbuien, die waar ook ter wereld starten zodra hij een grens overschrijdt, maar hij heeft meer te vertellen.

Neem het idee dat reizen voor je werk prettig is, met name als je dat op kosten van anderen kunt doen. Wie het niet kent vergelijkt het graag met een gratis vakantie van korte duur. De werkelijkheid betreft iets heel anders: eindeloos wachten, saaie steden, afspraken die niet nagekomen worden, improviseren, ergernis, optreden voor een pijnlijk karig publiek. En dit alles om er vervolgens niet veel pecunia aan over te houden. En wanneer Joost Pollmann dan eindelijk voor eigen plezier naar de horizon mag fietsen wachten ook daar hem diverse ontberingen.

Wie dit goed beschrijven kan, en dat kan hij, zorgt voor veel leesplezier. Wanneer hij naar Lagos in Nigeria vliegt om er een tentoonstelling over het beeldverhaal in Afrika op te bouwen, weet je al dat het mis zal gaan. Knap aan de zeer beknopte

beschrijvingen van de omgeving is het directe effect dat ze op de lezer hebben. Je waant je meteen op locatie, leeft mee als Joost en zijn gezelschap door een politiecordoon wordt aangehouden, proeft, al zou je dat liever niet doen, de palmwijn uit een halve kokosnoot, die volgens Joost 'eruitziet als sperma, ruikt naar sperma en misschien zelf wel smaakt als sperma.' Naast al die reisverhalen maken we wederom kennis met de wereld van de striptekenaars, een inmiddels zeer diverse wereldwijde groep creatieve tekenaars die altijd op enthousiasme van Pollmann kunnen rekenen. Samen met hem wandel je in Bern en Baltimore, fiets je van Huesca naar Barcelona en blijken Brazilië, Rusland, Libanon trefpunten van stripliefhebbers te zijn.

Joost Pollmann bewijst met zijn tweede bundel reisverhalen het metier in de vingers te vingers te hebben. Dat zijn broer, de illustere striptekenaar Peter Pontiac, ook in dit boek voorkomt siert de schrijver. In navolging van de literaire helden die hij in zijn verhalen noemt, weet hij met welke woorden hij zijn lezers aan zich moet kluisteren. Laten we hopen dat *Sneu karma* snel een opvolger krijgt.